

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miquelspa@regio7.cat

Passa la Setmana Santa i queda la merda

Dilluns de Pasqua, sis de la tarda. El turisme residencial que ha omplert la Cerdanya des de dijous sant encara és a la carretera fent cua en sentit sud. Els entorns naturals queden novament amb el silenci habitual. El refugi del Cortal d'en Vidal d'Urús també. Es tracta d'un refugi situat a 1.650 metres d'alçada al qual s'hi accedeix, pel seu accés més comú, per corriol que cal caminar durant aproximadament tres quarts d'hora. No s'hi arriba en cotxe per la pista que surt d'Urús. A aquesta hora de la tarda quan la Cerdanya es desinfla de la Setmana Santa, el refugi és la metàfora d'una cultura que es resisteix a desaparèixer. L'interior de l'edifici és ple de deixalles per tot arreu. A la zona de la cuina una paella gran hi ha quedat abandonada encara amb l'oli i les restes del que s'hi ha fregit. Als taulells, hi queden paquets de carn per

obrir, ampolles, cartrons de begudes, menjar, vols per cuinar, coberts... També s'h'veu eines d'acampada, fogonets, bombones de gas, rotllos de paper higiènic i altres deixalles als racons. Si el silenci de l'indret no ens ho recordés, semblaria que la gentada és encara al prat reposant després del dinar. Les parets son també plenes de pintades, grafitis, taques i ratllades. L'escenari fa plorar. Ha passat la Setmana Santa i al refugi s'hi han estat grups que hi van arribar carregats de material que ara ha quedat aquí amb menyspreu. A l'entrada exterior la brossa trencada i estripada per terra sembla un escarni del rètol: «Les deixalles no tornen soles. És part del teu equipatge, porta-les sempre amb tu fins arribar a casa. No embrutis el bosc, tingues cura de la natura». Fa pocs dies un amic guia de muntanya m'explicava que esquiava a Noruega va

visitar alguns refugis d'alta muntanya. L'escenari d'aquells refugis el sobtaven per l'aspecte. M'explicava que tenia la sensació d'entrar a casa d'algú. Eren espais per viure-hi amb comoditat com en un habitatge. Parets immaculades, cortines a les finestres, taules netes, cadires recollides i terres com els de casa. Res no feia pensar que es tractés d'un espai públic. I aquí rau la diferència amb l'escenari de la vergonya del refugi d'Urús. La concepció de l'espai públic com un concepte aliè. La concepció d'un mateix com un subjecte aliè també a la comunitat. Aquesta setmana els responsables del refugi hauran de fer excursions pel corriol amunt i avall carregant deixalles. Hauran de repassar els entorns de l'edifici perseguint papers i brossa escampada rere els matolls. I quedarà tot net unes setmanes. Fins a les vacances d'estiu.